

סמי"ר דרור אייל

5122455

בן אסתר ודוד

נולד ב- בכ"ז באב תשל"ד 15.8.1974

התגייס לצה"ל באוגוסט

שרת בגדוד "הبوكאים הראשון" (51)

נפל ב- כ"א בתשרי תשנ"ו 15.10.1995

בהתפוצצות מטען צד בדרום לבנון.

דרור (וקניון) אייל

בן אתי זוזה, נולד בכ"ז באב תשל"ד (15.8.1974) בנחריה. אייל נולד בחודש השבעי להריוונה של אימו אתי והיה הפג הראשוון בפוג'ו שرك חוקמיה בבית הילודות בנחריה. אך אייל הלך והתואושש במחוזות ומתרנוק חלש תפך לילד תכול עיניים ובחירה שיר ומאוחר יותר לעיר יפה וואר,

שהתבלט בהופעתו החיצונית.

בבית הספר היסודי למד אייל ב"כאנלסון" בנחריה. כאשר היה בן 12 עברה המשפחה למושב מעוזה שבגליל, ואילם המשיך את לימודיו בבית הספר התיכון האיזורי גליל מערבי. הלימודים בבית הספר לא היו חשובים לאילם, אלא חרעיוון למצאות את החיים ואת מה שהרגע מציע. אייל אהב את חיק הטבע ואת נופי הגליל בעלי המרחבים, שהיו עבורי את החופש. הוא אהב בעלי חיים ויתר מכל היה אוהב אדם. היו לו חברים רבים מכל המינים, לא שינו לו דת, לאום, צבע או גיל, העיקר האדם. בהופעתו כולה היה אילם דומה הילד פרחים: הוא השתדל לשמור על מקוריות גם במראותו החיצוני, בשערו הארוך, בששראות ובצמידים שענד, בגדיים "זרוקים". חבריו הקרובים ביוטר של אילם היו בני משפחתו, אמו, אביו ואחיותיו דורית, ריקי וליאור.יחסים חמימים ותוחים במינוח היו בין אילם לאימו. אייל נהג בחופשיות עם אמי, שיתף אותה בחוויתו ובחתלבויותיו ויחד היו מגיעים למסקנות וחלחלות. את דורית את אחויה, הייתה קתנה ממנו בשנה בלבד היה משתף ביציאות עם חבריו. אייל היה עצמאי, לא אהב שמעמידים לו גבולות, אך ידע להעמיד את הגבולות לעצמו. הוא אהב תמיד להיות עסוק בדבר מה, לעשות, להיות מוקף בחברים, להאזין למוסיקה, לחבר שירים, לנגן בגיטרה, לצир, ליצור. קרירות החדר של אילם מכוונים בציורי קיר שצייר ובכתבות שכתב, דברים שאהב ורצה שתמיד יהיו מול עיניו. חצי שנה לפני שנפל פגש אילם בחברתו נועה. בין השניים פרחה אהבה גדולה. הם תכננו תוכניות לעתיד ואילם כתב לנווה שירים. אימו של אילם מספרת שנועה הייתה אהבתו הראשונה הגדולה של אילם.

באוגוסט 1993 התגייס אילם לצה"ל. חזר מوطיבציה התנדב לשרת בגלוני. אילם נהנה משירתו והיווה ביחסו את הרוח החיה. ספר מפקדו של אילם: "אייל היה חיל בפלוגה המסעית ואותו הিירתי באופן אישי. קשה היה שלא להכיר אותו, גבוה, מזוקן, בולט מעל כולם והחשוב מכל בעל חזש הומור".

אייל היה מאגיסט בפלוגה, מקבעו אמתי. מאז שהכרתי אותו היה עם מג על הצוואר. תמיד בראש הרכח בחוות החילים. אילם אהב את החיים, אהב את גולני, האמין בשליחות שבשירות הקרבי ובדקמת הדרך".

אייל נפל בקרב בלבנון בכ"א בתשרי תשנ"ו (15.10.1995) בן 21 היה בנהלו, עימו נפלו עוד חמישה חיילים סרן יוסי אורנה, סמ"ר גיא שלם חדד, סמ"ר אייל שמח, סמל יותם ענבר וסמל יair ברק. לאחר מותו הועלה אילם לדרגת סמ"ר. הוא נטמן בבית-העלמין הצבאי בנחריה. אילם השאיר אחריו הורים ושלוש אחיות.

שיר שכטב אילם: יש דבריהם /שבבלים חי אדם/שבביל להנות ולהיות/ יש רגעים טובים ושקטים/יש רגעים של דכאונות/יש רגעים של שלונות/. יש דבריהם /שבבלים חי אדם/פחות עברוי ואולי גם עברוך/ יכול להיות בשביל שניינו יחד/ אבל לפדי דעתך כלום חיים/ בשביל דבר אחד/ דבר טוב/ דבר יפה והוא אהבה /לפעמים הולכת או אולי בורחות/ אבל אהבה כלום רוצחים ביחד/ אבל כשהיא בורחת/ אנחנו בורחים יחד". משפחתו של אילם הוציאה לאור ספר לזכרו, המספר את סיפור חייו.

בן ניתנת מילה על שמו לילדים דיסלקטים, ומידי שנה נערך במעלה יוסף טורניר כדורסל לבתי הספר הייסודיים לזכרו של אילם. בנוסף, מתניש מעלה יוסף, המשרת את יישוב הצפון והדרום של המועצה האזורית, נקרא על שמו.

הלילה הארוד של עיישייה

מאת יוסי לין ויהודה גורן

שלגום מוט לבני השעה חמש, לאחד שאותו ימכה הרגשות במרכב ריחון, יאנו שני גנושאים מבודד של חפיקת גולן להגביד את מזבב וטבן, בעישירין.

בתא הפוך של הנגמ"ש הראשון ישב המ"פ, סון יוסי אוחזת אירטו שבד שיטה טלית מהפלגה המכ"ם יעת: אייל דוד, אייל שמית, גיא חדד שלם, יאיר ברק יותם ענבר ומוסי ועקיין. אוחזיהם נסע נגמ"ש נסוף. לא רחוק מזרק העפר שעלה נסוע, במרקח של שלושה קלומסרים בלבד, נהגו רק ביום תמי' שי שעבר שלשה מחריותם, אגשי החטיבה, ושישה אחרים נפצעו.

■ בין תהום לצלע ההר

השחור כבר החל לעלות, והאוריה באיזור ההר היה שקסה, כמעט פסטורלי. בתנאי השטח הקשים, בנבבה ממוצע של יותר מ-500 מטר, אפשרויות התגנעה מוגבלות ביותר, כמעט בלתי אפשרויות. נגמ"שים נעו על דרך עפר, צרעה מאדר בחלקים מסוימים, שמצירה ואחר זלע זר תלול – ומצירה השוני פורה, תהום עמוקה.

מעט אחרי השעה חמש, שגיאו הנגמ"ש של סון אוחנה לאחד מעיקולי הדרכן, נשמע לפטע פיצוץ אזב. חול הנגמ"ש עלול על מטען חומר נפץ ממש קל של יתר מעשירים קילוגרם. חמשה מהלחמים נחרגו במקומות: סון יוסי אוחנה, אייל דודו, אייל שמית, יאיר ברק ויתם ענבר. גיא חדד נפצע אנור שות, ומוסי ועקיין באורה קשה.

וילוי הנגמ"ש השני חשו לעורת חביריהם, דיוווז על האירוד בקשר – והוא עוזר. הם התקשו להואמן למראה עניהם: בנגמ"ש שנפצע לא היה הרכה מה לעשות. הוא היה לגודטהה מפוייה. התהkid שנערך מאוחר יותר בפיקוד הצפון העלה שהמתען והסמן הפעם מתחות בדרך העפר עצמה, ולאצד הדרכן, כפי שקרה בתקריות קורנות. כתוב

או מפרק שער חיפויין חור גנול בנווינו של הנגמ"ש. חעכברה חוו חיא שגרמת לחשזה והקשן בפיירר. כגד הדרך חוטטנו מטענים נוטפים, אבל אלה לא הטעזתא.

בוחות גודלים תגייעו למוקם, והחיליקס ירו לעבר מקומות סטטיסים, שבוטם עלולים היו להחתרר מובויים. הרדי לא העלה דבר. והתרבר שהטעם והסתנק החיזבאללה בוחנת המטען, ובגינור לאירוע שהיה שבוע שUNDER – לא סמן מארב. נס נס, חונק שגרט המטען היה גרוע ממכל האירופית שיזמו מחלבי החיזבאללה בשנה לאחרונה.

שני הפצועים פנו במסוק לבית החולים רמב"ם בחיפה. גיא חדד נאבק במשך שעות על חייו, אבל מת מפצעיו. מוט ועקבני עריין מאושטן נמנבא קשה בבית החולים רמב"ם בחיפה.

■ "הם הצליחו יותר משציפו"

קדין בכיר בפיקוד צפון אמר אתמול: "בשתי התקניות, שלשות וכוכום חמיש, הצליחו אנשי החיר ובאללה אף יותר משציפו, ואין ספק שהם נהנים ממוריין חשוב, ממצוות וממעקבים אוורי תנור עות זהיל באיזור הביסוחון. אנו נצורך לגונן ולהשיכם שיטות תנועה בצרירים, حق של שירות מנהלי וזה וזה בתנועות מבצעיות".

"בכל מקום שהיית, היתה שאחחה"

בשם המשפחלה ספר סנו שדר והרבנות והפטור רט, מינה גולדיון: "אין פילים לחסיד אוטר, לבאו לבאן ולא לראות את החיר שלך, את אהבה למושיקת, את האהבה לאחים. בכל מקום שאתה, שם תחת השמחה".

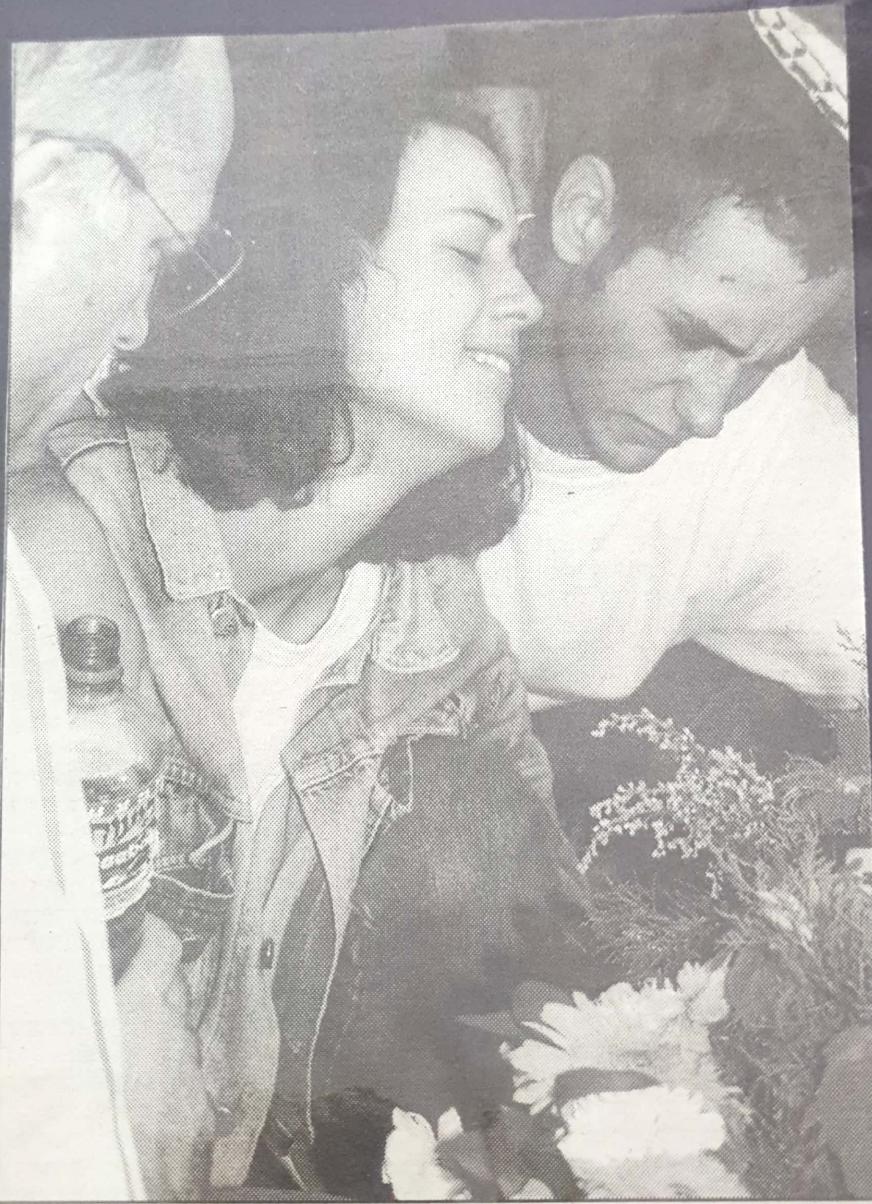
בשם בני המשפחלה והחברים, ספר לאייל קרוב משפחה, נזריאלוף בקביעי אייל, בחור שקט, גבר נאה ויפהתוואר, תמיד ניסה להרגיע את אבא ואמא. אותו בחור, שראיתי אותו בכיסו הטטרוגנות של גולני, עם הרכה כוח רצון של יותר מסתם לוחם בגונלי, אותו לוחם – שראיתי בהתקלות, במירוץ ובשיגרה. אייל, שלא התבונן לבוכות על חבר שנפל – ועכשו אנגנו בר' בים עלי. אייל, חבר, רע, אה ובן".

ושעה ארוכה לאחר שטם סקס הלהוווי, ישבו עשרות מחביו ליחידה ולבית-הספר "כברוי" ליד חלמת הקבר הטרייה, לצד עירומות וורי הפה – חיים שהונחו על הקבר, ויטרבו לヒופר.

מת אבינו אשכזבי

בית-העלפני בגדהיה היה צד מלחלפי את אלפי האבלים שלוו את פמל'יראשן אייל דרור, בן 21, ברכדו האהיריך – גני משפחתי, חבויים, תושבי פונגה, הייל החטיפתן. אורנו של אייל נישא על תחרות של שיטה מהיל' חפית גולני, ובוני המשפחלה הלבו אחורי הארין, נתמכים בדורות החברים, ממורים בכ' כי. בשחרוד האהון אל הקבר, ועכ האב דרי: "לא חלמתי על דבר בדת לא חלמתי. נתנו לי סכין חובי מרד"א שהרי במקומם.

אתהו של אייל, דרייתן, ספירה על שיר שכ' תב לה אחיה, "אין זדק בעולם", מיריה בביבי, "בולם נלחמים בשבייל האדים רוזים לחיות ול-", הרגיש ביה. לא רוזים מלחמה, רוזים רק אה-בה, אין זדק בעולם".

(תצלום: אלעד גרשוני)

חברים נפרדים מאיל, מתקשים לעכל שאינו עוד

לא רוצים מלחמה, אין זדק בעולם"

מלים אלה כתוב סמ"ר אייל דרור ז"ל בשיר, לפניו שנים. אתמול קברו אותו בני משפחתו, חבריו ורעו חיל גולני בית-העלמין בנדריה

בגנו לבא, תושבי הניל,

ללות אורה. אהה הבאת את

השמה והורת תפיד רוגנה של

חברות אמת. אנו בסתומים,

שזה לא ישאיר זכר מלאה

שמנסים לשבש את החטים בז'

פוני, אמר לנו שר הירונר, ח"כ

מייח גולדמן, בשם המשלה.

ידיר המשפה, ס"ל וראק,

ספר לאייל, הבוחר שטמיר הר-

גיא והצטיין בכל. אחריו של

אייל, דורית, חילת בת 20, הקי

ריה שיר שכותב אייל לפני מס'

פר שנים, בעת נפילת קטישות

בגיל. אין זך בעולם, רוצים

להיות ביחס. לא רוצים מלחמה,

אין זך בעולם", קראה דורית, כשמיota המלווה.

מלויים אותה בכבי,

אנו מתקשים לעכל שאין עוד. אתה עם החירות הק-

בוע, החיל המצרי שטמיר בלט במקומות שלו. אנו

מנטחים להמשיך קדימה בכל המשימות. הה שлом

חינו, לחם גולני", ספר לאייל מפקרי, רס"ן אמר.

לאחר שלושת מתחי הכביר נשכחו הוריו של

אייל ושתיה אהיותו על הקבר. "אני אוהבת אותו.

אני לא רוצה לעזוב אותו", פרצה בכבי חברתו של

אייל, גועה קשובה.

סמי"ר אייל דרור ז"ל

מאת ישראל פושקוביץ,

כתב "ידיעות אחרונות".

"בז'ום איפשר זה באננו ללוות

את אייל. אייל וחביביו חם הקר-",

רבנותם למען העם והמלוכה,

במקומם חווית הפתוחות בזופן

בית המקיש". ב-ה, בדעתו,

ספר תרב' וענקן, רבת תרاثו

של המועצה האזורית מעלה".

יוםת, לאייל דרור ז"ל,

מאות לבשי כומתת וחומות

המתינו שעה אורך בה חלקה האב-

אית בבית-העלמין בנדריה למסע

החלוריה, שיצא שעה קורם לכן

מושב מעוננה. באטיות עברה

השירה בנוף הרגבים החומיים וב-

אויר ההררי והצלול של מעונה ונעה בכיוון נהירה.

שישה חיילים בודגת סמל-ראשון נשאו את הא-

רון להלחת הקבר הטריה. אליהם, لما לקחת לי

את אייל בגיל כל כד צעיר?", צרחה חברה בכבי

ושרטה את פניה. אני ורו', הוריו של אייל, נתמכה

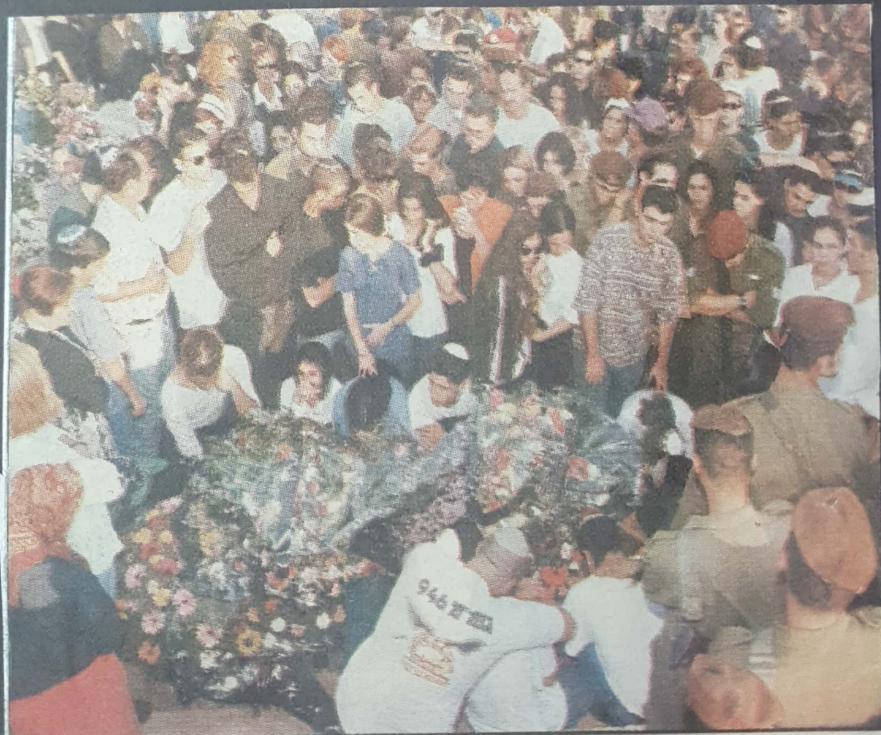
בדרכם לבית-העלמין, כשהם ווקים וממאנים להרי

פדר מבנים הייחודי. רוד נצמד לארון, נשכב עליו ובנ-

שיקות מילמל מילות פירדה מאיל. אחר כד אמר

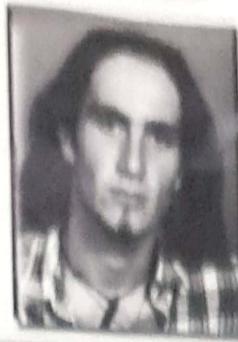
רו' את תפילה הקדיש על בני, שנקטעה מספר פע-

מים בغال הבכי הבלתי נתן לעצירה.

צילום: רוני שיטר

כמו סclin בגב" חברם ובני משפחה מלאים את אייל

„אם הוא לא יצליח„

הבית שלו, מי יגונן?

מושב מעונה, שבו מתגוררת משפחת דרור, ממוקם קילומטר אחד בלבד מגבול לבנון ● „עוד עשרה חודשים אנחנו נוסים לחרוש את אמריקה“, הבטיח להבריו דנוב ● אייל הותיר אחריו הורדים ושלוש אחיות

תה אותה עד לרוגע שבו הודיעעה לה על מות הבן. „אייל היה פיזר רציני. אנחנו גרים קילומטר מוגבול, או אם זה לא יין על הבית שלו, מי יגונן“. אייל דרור התירוז והורדים, ושלוש אחיות: דודית, 20, חיילת; ריקי, בת 15; וליאור, בת 4. מסע הלהളיה יצא היום בשעה שתיים בצהרים ממושב מעונה לבית העלמין הצבאי בנהריה, שם תחיל הטקס בשעה שלוש.

מאת ישראל מושקוביץ,
בתב „דייעות ארכונט“ -

„קד עשרה חודשים אדעת זומען
לחרוש את אמריקה“ - בך אמר אייל
דרור לוחמי הפלות, משה, בשיתות הפלת
ספן האחרוני שקיום, שעות ספורות
בלבד לפני מותנו.

אייל, בן 21, בנם של אייל ודור,
נולד בנחריה. פס השנים עברה המשפחה
למושב מעונה, הסמוך למעלות ומורוק
רק בקילומטר מגבול הלבנון.
לאחר שנים את בז'יז'ס תחיכן האורי
ביברי, במגמת שמל, התגייס באוגוסט
1993 וביקש לשורת בנגלי. „זה הוא היה
בחדר אצלי, גבהה וופה, תמיד שמח, מצר
ין במדרסל חבר מעולגה. ככל אהבו איד
תוי“, סטודנט בדמ羞ת תבריו למוסב.

האג, דוד, נג' משאית, חור בבודק ים
ראשון מעבודת לילך, באשור המתיינו לו
ג'יז' קזין העיר נחריה, שבאו בלשׂר לו
על מות בנו, שעות ספורות קודם לנכון.
מחתרתים אמרו היה אייל ליצאת להופר
שה, וחביריו בבר תכננו בילוי משותף במל
אכ בחרפה. המכחה שספדה מפלגה ביום
חמייש בילילך, באשר נהרגו שלושתחווי
לטם, המכיחסה אותו להלם. דיברנו אותו
בטלפון והוא היה בולם, לך לו זמן לה
גיב על פל דברי, סיימו תברוי.

„לאט, אמו של אייל, התחה הרגשה
רעיה בסוף החבוע“, סייר בדמ羞ת היוז
דוד ברנגה, „זה התחל עם הידיעות על
מות השלושה. הוא נבנש לחורה, שלחו

"דעתה לשרת רק באולני, לשאור על הבית ביצפון"

ויבתית איתנו ואחרותיו לא, כי לאחר חישובינו
אני אשפטם למקלו לנגרות החוגרים של החק
בוגזה, אמר בכואכ' פאמון הקבוצה דוד ברנע.
לאחר האירוויזיון חמושי, או גדרונו ו
מחברינו במאכ' לבנון, ניא ליבנה של אמאו
ויעוט יהוא שמעה שופשך שלו נזרג ושה
שה לנזרו של בנה, טירוח את השכנתן
כינוס רואשו, סטנור לשאה 11.00 בפוקו
הגינו נגיני קצין הדיוו נזרה לבייה טפשאות
דרורו בפייזה היזם הבשרה והקשת את ההדר
עה קיבלו האם ושלושה אחיהו של אילן.
ו庵, דרור, שעבורו כבוגר משאית, היה באזאנ
עת בנסעה רק לאחר שעלה קלה בגיע לבירתו
ו קיבל את הבשרה המהה, דבר בכו נגן.
בעוד שבוע עמת, איל לסייע את תק' כלב
גון, "זהו שנא להזות שם. הוא פחד, המתין
לרגע שבו יוכל לדוד משם. הי' ימים שהוא
לא רצה لكم בבקש ולנסע לבנין", ספורה
דרortho, איל גתוי אוריון הורם, אתי דודו,
ושלוש אחותו, דורות, ריק ויליאו.

מאת אבי אשכנזי

אבל בבד ייד על מושב מעוני שבסגנון
עס קבלת מתקדעה על נסלו של בן חמי
שב, מסע אייל חד בז. גז
חומר ביחס של בני משפטה ורוור במושב
השונן בין נחרח למלול, אפשר לראות את
הגבול עס לבנון. בשנה 82, מספרים השכנים
ונגדי פספור כתמי נקסום משלו קיטוש שר'
ר. חסחלימיט, מ' לפני כמה וחמשים גפל טרי'
לי לנטישה לא וווחט מהמשכ' כשבער אילן
להתגיים לגדיל היה לו בדור, כי הוא ווילך
לנולדני' יוזא רזה לשמו על הנזות היה
בizardה שכית לתרומות', מספרים חביבי.
"אייל היה כחור בנה, ויה תואר", סיפורו
בני המשפטן, שתתקבזו ביום וראשו בחזרה
הבית. "הוא היה מוקף בגעירות. הוא למד
בבית הספר האזרחי בבר' ובמקביל ללימודיו
בתיכון שיחק בקבוצת הכדורסל של מעלון
ויסת' יוזא היה יפו, חכם זומכשו לא מומן

ס' כעה החברים של האנניה הפלת.

או רואה את עניך כנראות ככבוד של רוסרים

אנדים יאנדרט על המילוט,

כשעים כחומות ותגבורת ברוסים של הלהקה.

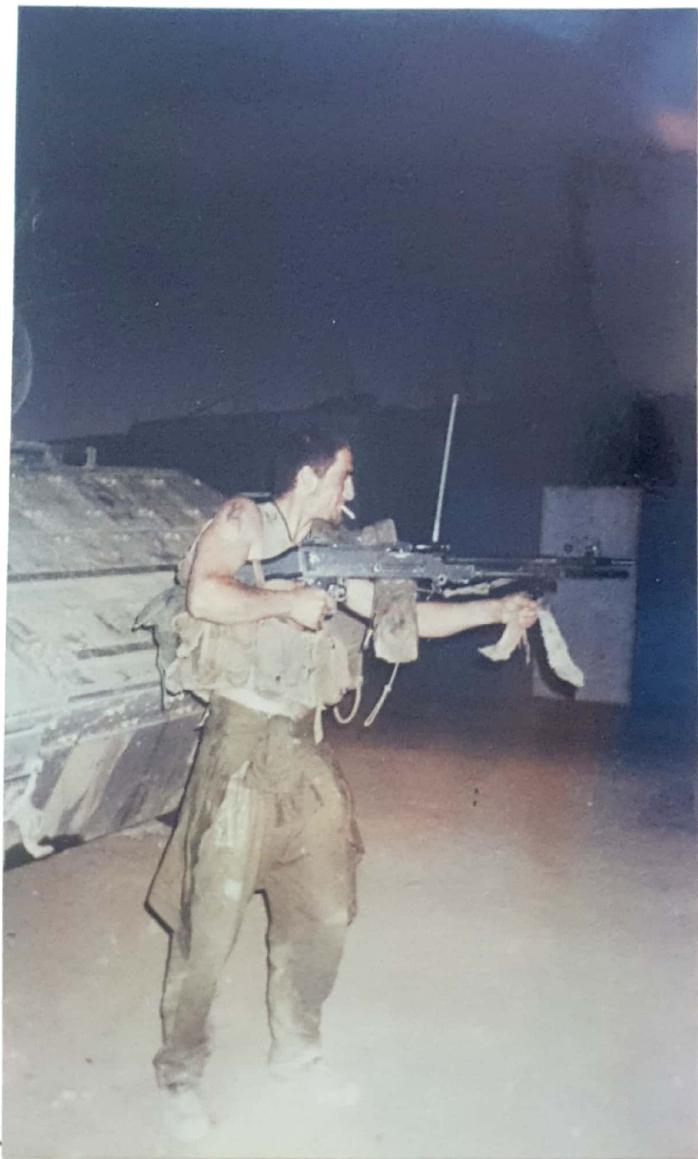
הו אין של לסתות כחוי וכבדות נפוגרים,

היום חייני הסוכרת הם של נבל,

ולכם ריבר של הלהקה שמי? סנט...!

חיכוה - בלה ככוזי, שם ככוזי

בכרי הרים, שמי, וכך פורן וכיו'ו העליכם הרים וגו' נא טין

כששנעתך לא יכולת לעשה דבר, כל מושי קפה, מונענו בקעה עצמה חרישות שرك אלוהים ישמע, כדי שנגיד לך - לנצח חיות כל חועל ארך לשפט, תיום כולם עריכיות לזכור, אולי לא חרכנו את כולם, אולי לא כולם חיכרו אותנו, אך לנצח זאת הם עשו למוננו, ולא בקש דבר בתמורה, لكن אסור לשפטך.
אני איבדתי אחד, ואמנם בכך הוא שכל ישראל אחיהם, איבדתי תשעת.

מיאנה כל כך קפנחת אך חוק מספיק כדי לשנות את צער גידול בנות לצער גידול בניים. כל זוג הורים רוצה לפחות בן והוא אחד, שימשיך את שמו, אך כיון, אם נתמן הוא טרם ומנו !! ואל תניגדו לנו שגם משתתפים בצערנו, הוא כה גדול ולא מוכן, שאל תוכלו בכלל !!

זה לא יאומן אך שהזמנן שעדר. כבר כמעט חדש וחצי, אני מוחכה וממחכה אתה לא חזרו. והחזר הזה, ששואר בלב, החולך וגדל. ואתה כל כך חסר לי פה בשליל למלא אותו, כל פעם שאני מנסה להבין שאתה איןך, העיניים שלי מותמלאות דמעות ורראש מסרב לקלוט, המילים בחרחות ממנה, אני מנשה להסביר כמה שהוא כאב, אבל אין הסברים ואין מה להבין.

אני מסתכלת בתמונה שלך עוד פעם ועוד פעם ולא רוצה להאמין שזאת המציאות. רוצה להתעורר מחלום, לרווח אליך, לתת לך חיבור ענק ולספר לך איזה חלום נראה חלמתי. והפנים שלך, שמסתכלות עליו מהתמונה, אומרות לי הכל, כל כך הרבה דברים, שرك שניינו מבנים, אני זוכרת כל רגע, כל חיון, זכרת אותה מרגע, טוב ואוהב, כל הזיכרונות היפיס, המשחחים, העצובים הם עכשיי כל כך מכאים לי, הם שמורים אצלם עמוק וחזק ושותם דבר בעולם לא יכח אותם ממנה.

אני כל הזמן חושבת עלייך, אני כל כך מתגעגעת, קשה לנו, אייל, כל כך קשה. אני יושבת וכותבת לך ועליך, עם המוסיקה שככלך אהבת ברקע, והדמעות לא מפסיקות לרדת.
כל יום כשאני עוברת ליד החדר שלך, אני לא מורידה את המבט, אולי אתה כן נמצא שם.

אייל, תמיד פחדתני שיקורה לך משהו ואני אמרת לי "אל תדאגי אמא, יהיה בסדר". ובאמת הייתה כזו חזק ואמיץ וידעת שתשסודה. לא נקלט לי שאני לא אראה אותך עוד. כל يوم שישי אני מוחכה לראות אותך ישב אצנו לאורחות ערבית, ולהשוו שואלי רק חלמתי חלום נורא.
אתה תשים אתך כל הזמן, וכשהיא עוברת ליד החדר שלך כאשר משה, דן, אבי, וכל החברים יושבים שם היא אחותך, ליור, מhapusת אתך כל הזמן, וכשהיא עוברת ליד החדר שלך כאשר משה, דן, אבי, וכל החברים יושבים שם היא אחותך "אייל היה עשה לך ואמר לך".
אתה תשים, שככלך אתה בך, אהבת אותך ומתגעגעת כל כך, פשוט אין לי מספיק מילים לתוארו.
אתה תשים, ריקי, שמתגעגעת למותר המריבות ביןכם מייסרת את עצמה.
וABA ששותך וכואב את הכאב על בנו בכורו.

אייל, תמיד תשאר אתנו מכל מקום, תמיד שמרו לך מקום במשפחה. הייתה הטוב ביותר.
 אנחנו מתגעגעים ולא מסכניםים לקבל את רוע הגוזה ואת הרעם הזה באמצעות החיים שלנו, ושלך...
 השארת אותנו מיטמיים. מת לנו בן ואח בכור ויחיד.
 אם אתה החזק והיפה מטה, אף אחד לא מוחסן - בטביה לנו שתשמור עליינו, שם לעללה, אתה תשאר צעד לניצח.

bNk

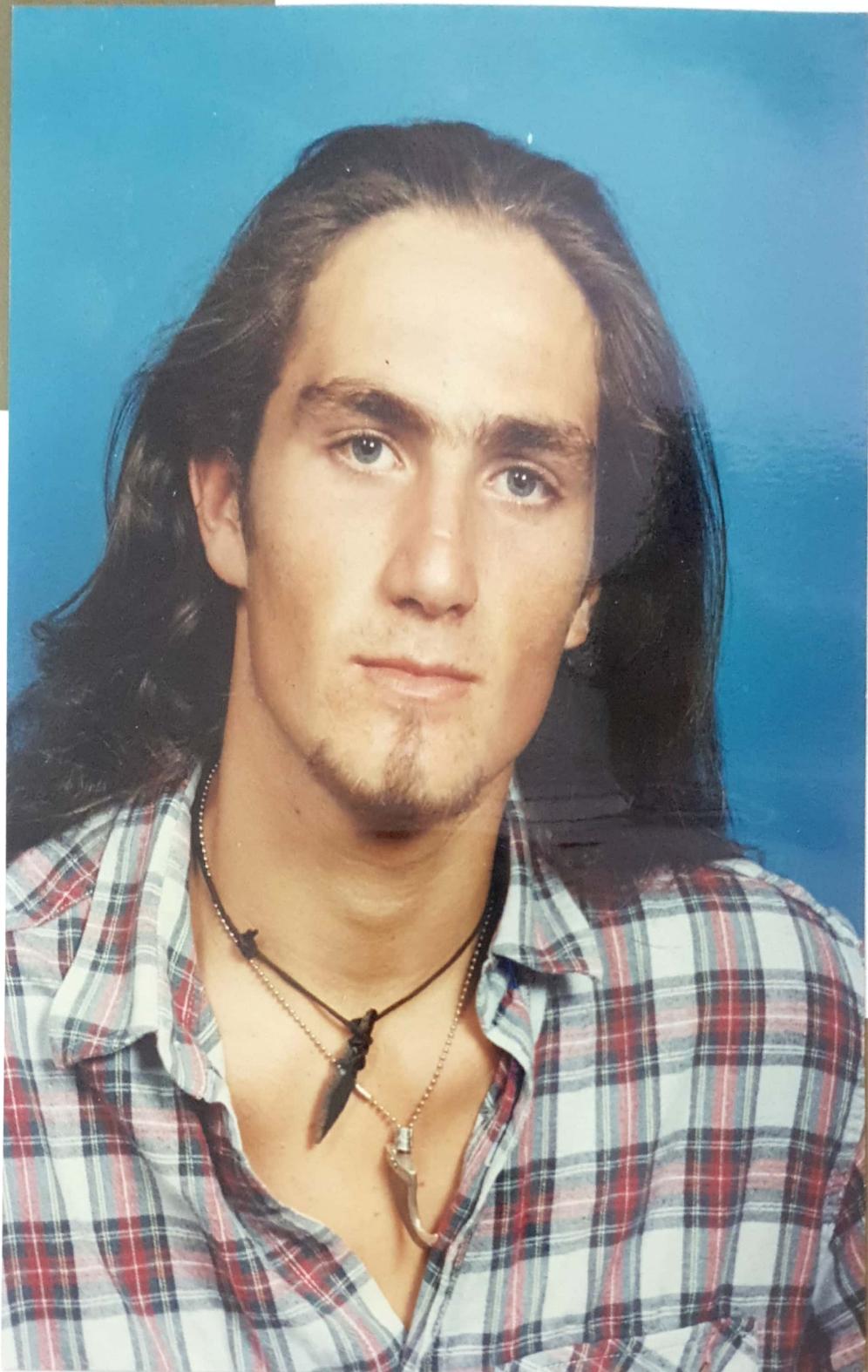
அகியூதிய செய்திகள்

הוא היה זורק אותו לאויר, חיווח וזרק אותו לאבा. היה טשחקים
בכל מינו דבריים, למשל - מסירות בצדור.
הוא היה לוקח אותו למשאות של אבא, בלי אף אחד. רק אנחט בלבד.
הוא היה חולץ אליו לגן שעשוים, למוכנות, ביחיד עט משה.
הינו מצטלבים... חוות אפילו בצבא שלו, חוות נתנו לו ממתוקים,
את כל הממתוקים שיש שם - סוכריות ובנמה. חכיו לי את החבריס
שלו, לוקח אותו להר בעבאה.
שמו לו קסדה על הראש שזה יגן על הראש, כמו שכולם שמים.
הוא היה מנגן עם חברים ואני ישכתי בשקט ושותעת את זה.
הוא היה שומע מגניות, כתוב שורדים. למשל, הוא כתב את
"אין צדק בעולם". הוא שר וركד "טוב למות بعد ארצנו".

כתבת ליאור

15.10.1996

כתבת ריקי

אי מתחבת לשפר שעורכים לוחנעתן, וזה נשמע פורר מזע
ובשאנו מחזיקה עט ומנשח לכתוב, חכל ותקע. בmouth להתחוויל מה לשפרו ומה אני בכלל כותב...
להנץ את אחד שחיה וושאר תמייז דבר יקר שלא וחוץ.

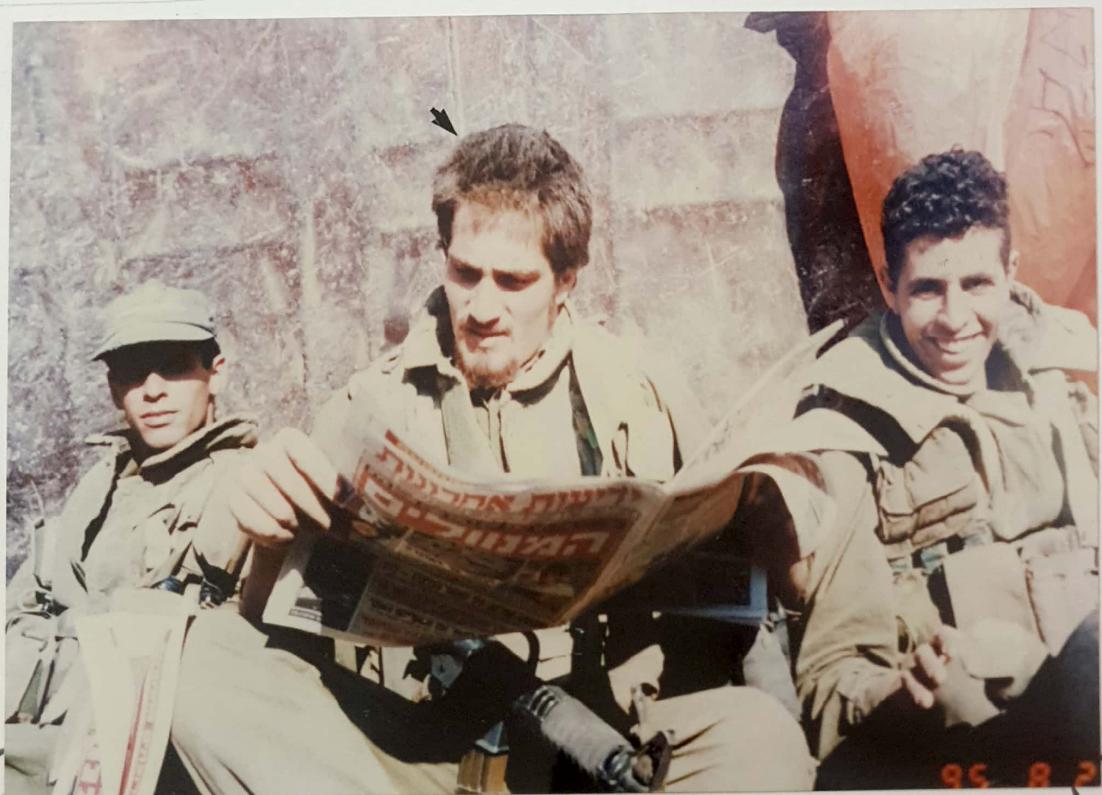
לאן אחד זה לא ממש מוקן למה אתה, זה שחחקיק, שלויד, שעשה חרבך בלענו כבית, בנית הספר, ושலוט אהנו את בראש
המשגע הזה ...

אם אני מנסה לעכל את מה שקרה, זה לא מצלחות, כי אתה תמיד נושא איותי בסוף כל מוחשבה.
כשאני מתכוננת מה לעשות במשך חי, לעבוד, ללמידה, אתה איתי, עוזר פניו תמיד LSDOT את המוחשבות, כמו פעם, שתרמיד
נכנסת לחדר כשאיי בדכוון, או רכח עם החורים, זורק מילח או שתיים, ופטואס הכל מסתדרו".

"ירק אתה היה מומחה בלווזר לכולם ותמיד מעצת את הדרכיהם חמורות שלך.
איך שלא יהיה, אני מתגעגעת לחיבוק, כשאתה חוזר מון הבסיס, מזיע ומסריה, שאני ואמא צעקות לך: "בנס למקלהת",
אבל אתה לא, קודם להודיע לחברים שהגעת, ואז הסידורים האחרים".

אבל זה לא קורה. שבעה חודשים עברו, ואני חשבתי: "מה זה ריאתוק אורוך כל כך שאתה לא חורץ?". ואז מבינה שהוא לא ריאתוק,
זו המציאות שאומרת, אייל שלנו לא יהוז, וזה שוב לא מתעלל ושוב הכל מתחילה מחדש -
אהבת ומתגעגת,
אהותן דורית

כתבת דורית

לכזח זהה!!!

דברים שתкриיאו "יזדי חנפש" בטקס חסורת הלוט בבית ספרו

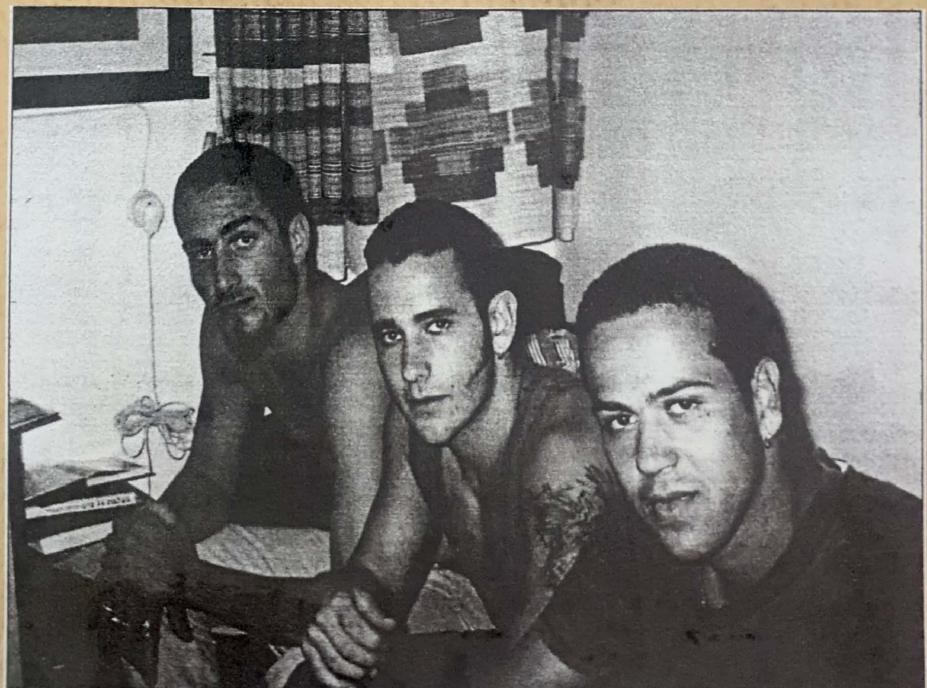
(שבטו בחרור בשבי לחהלו על חניון את חרגשות חמי
חווקים שיש לאדם שתחגגה חמי חותם שלו געלמה וכמה מילום לוכרה.

מה ניתן לכתחזק על חבר!
איך נכנסים עולם לעשר שרונות?
איך נבניא דבר שלא נבניא?
נספוג, נכאב, נתבלבל, נבעל בכח, איך האם אי פעם נעלם?

מה נכתב עלייך אחינו
וחוית גודל, יפת, חכם, מיוחד,
איך מילום כאלו רק מתגמדות
כשפניך ניצבות מולנו במבט מפואר, בעניינים חזקות.

אין מילים, משפטים או סיפורים ארוכים, שיכולים להעביר
את רגש הכאב הנadol הזה.
הדבר היחיד שאנו מקווים שאלוהים שנותן גם לך
לקח את אחינו אייל למקום חם נעים יותר טוב מהמקום
שבו הוא נפל וכל מה שנכתב בו דז' זה אינן חלקייק קטן
ממה שנחרט לנו בלב ובנפש.

אהוביך אהובים אהויים!!!

החברים משה ודן עם אייל

ילא רוצחים מלחמה, אליך צדק בערלים!

"נוקד גאים זרו"

סרג' רופס, קיזען וווען, טערזען זיגען.
הוועכות נווארות, ובעוועת גאנק רען צאכען.
באי הקפהות שעוית, קיטלאן וואוילען.
זאג' "פיאס" ערודען צי חען געוינן.

לענטה כרוכים, גאנרים ואיגאנרים
גן הספיקו גאנטן סערם סטעןין.
רנטה נאנַי, יאנַי ווּן רעונין.
זאג' טאנק, זאג' טאנק, טיה טעהינן

הווען, זען וערען, כזיגען זרוֹן,
כאנַי צי הוה, זיין זרוֹן,
זאהנטה צעה, כהאר, וככען.
זהען ווּקְהָן, זאג' טיענען... גאנַי יאנַלְעַן

שאנַת החוֹים, העיגול נסיען,
ナルַן ווּתְהַקְּנוּן גאנַט נסיען,
נוּקְהָן חֲרָמִים, נְסֵעַן הַרְמָוִים,
נְגַעַן הַרְמָגָן, נְאַסְעַן...

גאנַט חַוְלָה רְבִירָה יְאַגְּנָה נוֹגִי אַלְגָהָה כְּגַן,
אנַגְּנָה "כְּגַאנְקָהָה" להאנַטָּה וְקָהָנָה.
זְהַמְּן נוֹעָן, גְּמַעַן טְיַהָה חַגְיוֹנָה
אנַטָּה גַּהְאָסָה הַגְּלָוָה, וְלַתְּאַנְעָטָה דְּלָוָה,
כוֹןִי נְלַעַנְגָּה זְוָה, נְזַנְסָוָה זְעָן.

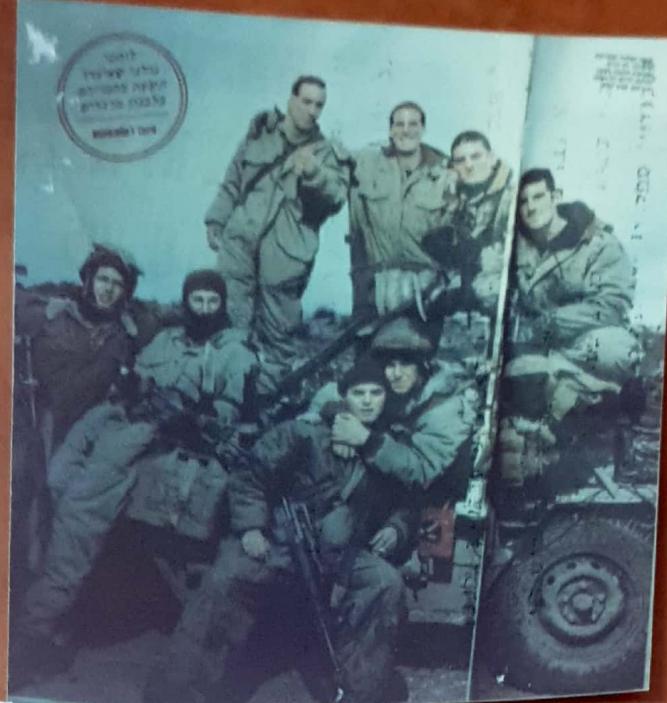
שְׂמַחַת נְגַעַן זְיַיָּן, הַיְתָה תְּאַיָּז שְׂגָבָה,
סְכוּרִי וְסְכוּרָם, גַּן הַמְּבוֹרָה.
וְלֹם גַּגְגָנוּן, אַרְחָק פְּסִימָה נְכִיחָק,
הַגְּמָת הַלְּחוּרָה, סְכוּרָן וְסְכוּרָן וְתְּאַיָּז תְּהִיאָה...
"הַגְּמָת הַלְּחוּרָה!"

טְיַיְינָה נְגַעַן, קְרִיאַת יְם

לדוד דרור ובני ביתו

אַיִל

יורם בון-עמי
עובדיה "הדיםים"
ו"מובילי אמריך"

ପିଲାରୀ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟରେ - ନଗପାତା

אני רוזחה לספר לכם עלייך, איך הבהירתי אותך, אבל איך אני יכולה לתאר במילויים בן-אדם כמוך, תקופה כל כך מאושרת רחוב שחייתה לנו?

איך אני יכולת לתרום את החוויה שלך, שלא יכולתי להשאר לך וצינית למראות!
 אכן אני יכולה לתרום את המבט שלך, שהיה כל כך מש夸ך אתה, שיכל היה להכנס אליו ולהגיד לי מה אתה חושב ומה אתה מושך, מה בדיקת אהבה וצהה להגיד לי?
 אכן יכולת לתרום את הדגלה שלך, כשהיית מוחבק אוטי ומולטן לי את הראש, והייתי יודעת שאנה שומר עלי, שטמיד תשמר עלי.
 ואת החווה שלך, שב פעם היגיינה שמה עליו את הראש, ומקשובה לפעימות של הלב שלך, שהוא מתחזקות ונרגעת, כל כך בזריזות, ואת תזקק לך. שבלך אך לא תאלח רק לך, שאמורו הרבה יותר, לטלטן אותו, לטפח אותו.
 אכן אני יכולה לתרום את המיללים שלך, שאמורו הרבה יותר מה שיצא לך מפהה, שככעת, כשבירובת, כשבחרצתת,
 תשארכו? אבל לא תזקק לך איני לא יכולה לתרום, שהיה לא חם הרוי של האפר-שייב שלך, אלא מין שלוב
 של האפסיו-שייב שלך, עם הרוי שלך, של המושבנקיות שבק, של הנוני שבק, של הזעה שלך, של המוזיקה שלך,
 החלומות של האפני שלך, של בילדך, רהי שאתה כל כך מפחתת שיאבד לך, שאני אשכח.

אגי לא יכולת לתקן אתך, ואני לא יכול להשלים
עם העברת אשכלותך, טלאל, תחוו, או אלי אל גוזה.

לקחת איזו-ה' מ' כל מנג'ן, ומגרוד כהה ואשים, בבר
אבל איזו עיטה שמעה לך, טלאל, אני תוכה שבלחך קלה
תמיד יהיה איתי, כל התהkim, והשם עשו לך טוב.

אֶת־אַוְתָּה־בְּתִים־אֲנָת־מֵצָא אֶת־

צבא הגנה לישראל
דואר צבאי 02766
כ"ח בתשרי התשנ"ו
22 באוקטובר 1995

משפחה דרור הירחה

בנכם, סמל ראשון אילן דרור, זכרונו לברכה, נפל ביום כ"א בתשרי תשנ"ו, 15 באוקטובר 1995, במהלך התפוצצות מטען צד על כוח גולני באידור מוצב "ריכון" שברצועת הביטחון בדרום לבנון.

אילן היה תיל בפלוגה המסייע ואותו הכרתי באופן אישי קשה היה שלא להכיר אותו, גבוה, מזוקן, בולט מעל כולן והחשוב מכל בעל חוש homoer.

אילן היה מגיסט בפלוגה, מקצוען אמיתי. מאז שהכרתי אותו היה עם מגן על הצוואר תמיד בראש הכוחות בחודש החילים.

גם בתקירים שנתקדר על ידי תמיד ידע להשיב, דמות מפתח במחלה.

אילן אהב את המתים, אהב את גולני, האמין בשליחות שברשות הקרבי ובצדקת הדרך.

מוותו הוא אובדן גדול לכולם.

גדוד "הبوكעים הראשונים" מרכין ראשון לזכור בנכם אילן ומשתתף בצערכם.

יהי זכרו ברוך.

אלון פרידמן, סגן אלוף
היחידה מפקד

אין צדק בעולם

בשאינו נמצא בהווה אני לא
חוושב על העתיד.
ובשאינו נמצא בעתיד אני חוויש
על העבר.

בשביל להנוט לחיות
יש רגעים טובים ושקטים
יש רגעים של דיכאוןות ויש רגעים של בשלונות

יש דברים
שבשבילים חי אדם
לפחות עבורי ואולי גם עבורך
יכול להיות בשביל שניינו יחיד
אabal לפה דעתן כולם חיים
בשביל דבר אחד
דבר טוב
דבר יפה והוא א' הב ה'
לפעמים הולכת או אויל' בורחת
אבל אהבה כולם רוצחים ביחד
אבל בשהייא בורחים אחינו
אנחנו בורחים איתיה יחד

נכתר ע"י איל דרור

כתב ע"י איל דור

חיבם של אחרים

אתם לומדים

משרד החינוך מלא לכם ת'ראש בקשושים

מפעל לחינוך האדם מוצץ לכם ת'דים

משלמים כספים בשבייל חוקים מטופשים

ורוצים שתעשו מה שהם אומרים.

אנחנו חיים במקום שקט ורגוע
تبוא ותראה שזה בכלל לא קבוע
אנשים קורעים מבפנים
שאחרים חיים מאושרים

אנחנו ישבים ומסתלבטים
ומסתכלים על החיים
לפעמים אתה אומר חבל על אנשים
שמבזבזים את זמנם בשבייל אחרים.

מעבירים לנו זמן
ואחר כך עוד רצים,
כנ אלו החיים.

חיבם את הזמן שקבעו עברנו,
שווים את הצער
ואוכלים את הטוב
לפעמים יש מן רשות
אך אחר כך עוד אור.

מה זה שווה לך כשאהבה שלך לא איתך
רחוק רחוק היא תהיה
אבל אתה תילך על זה
שתירצה להבין מה קורה אתה וגסתירצה
אותה איתך
יוטר מתמיד שנייכם ביחד
יוטר מתמיד לא לבד
כשהאתה חשוב על עצמך אתה רואה
את הטעויות שיש לך ואתה מבין

נכתב ע"י איל דרור

נכתב ע"י איל דרור

מה שעשית ומה שלא עשית
אני לא יודע מה איתה
מה שאני יודע שאני נהנתי
ואהבתني אותה

אני נהנתי נהנתי מאוד
או מה אני יכול להגיד לך
אני הנה מכל רגע איתך

יושב ומעשן מעביר את הזמן
אולי אני מחרכה לאיזה רוח שטן
ニמאס מהחיים נמאס מהצרות
אליה לא חיים בישביל לחיות

עניים דומעות
מסתכלות علينا
במבט של אכזבה וככאב
אנחנו גריםנו זאת לעצמנו
ועכשיו נישא בכאב
חיים את הזמן שקבעו עבורנו

כתב ע"י אייל דורו

כתב ע"י אייל דורו

דו הלקט ישב על כסא
שג'יו ומשה שתו קפה
הו... הו...הו...

אנשים ששסובלים לא יודעים מה הם רוצים
מה אפשר לעשות שהחיכים שלהם הם קשים
הם אוכלים ועובדים טווינים ובונים ומונחים
את האחרים

גיבורים של מי רציתם להיות ותתיחלו דחיות
עם זה בלי בעיות
כשזו הסתכל ולא הוציא מילה
הו...
מיכל הרטנה ישבה בפינה

דו רצח עצה טובה לדבר
איתה על אהבה
דו ישב עם מיכל בפינה
והיא הוציאה מילה קסנה ושםה אהבה
הו... הו... הו...

דו ימיכל עלו לחדרה
שם דיברו על אהבה ההה... אהבה
דו הקטן יצא בSMART
אחרי שזרבו במסיבות השעה
(מאו) הם חברים טובים ומלים בוגדים
דו ומייל יושבים בפינה
מהובקים ולא מתביעים

רס"ן צפריר הרשוועים:

"אם לא הייתה מוכנה לשמע על קרבו, בוודאי שלא על
צנחים. אתה רוצה לモט אוטו' היא שאלת אוטו, 'שאקו'
אותך לאברבנאל כדי שתראה מה קורה להורים שכליים?"

בשורור נשאלת על אחיה, היא יודעת לסתור את מה
שسمעה עלי: שהוא היה שוכן חוץ, ואקסס... וואקסס
בחברים, ומורעל על גולני. ויכלון מהשפט פטמן
אין לה הרבה. "כשאני חושבת על אילן, עלולות כי
תמונה שלנו יושבים יחור על המטה שלו. איל היה
מנגן בגיטרה שר... ואנני חישתי מקסיבע... ענאנא היה אח
בכור כוה, ואני הרגמי פַּהֲבָה קשישלי לומר' שהוא חסר
לי, כי את רוב' ח'ה העברתי פַּלְעִירוי. אני לא מתגעגע
למה שהיה, אלא רוחש בעל מה היה יכול להיות. יש
הרבה פעמים שבchanן אני רוצה בחזרה את האהוב
שלוי. כשאני רוצה אח גדול עם אחות קטנה, זה תמיד
צובט לי מבפנים. אילן והפספוס שלו".

ג'ינס משופשף באזוריות, נעלים ומשבשת וכותמתה
אדומת בגבבה. זה מה שוכר מאהיו רס"ן הרשווענים.
אבל גם קוו האופי שלו, אותו הספיק להכיר ב-14
וחצי שנותודם המשותפתם בעולם, זרוביים בזיכרונו.

"לאחיה היה קטע כוה, שאם הוא היה
בביצה ושותע שקרה ממשו בזכבא,
הוא היה עותב הכל' וחוזר לשם.
אנשים היו משתגעים מזה ואומרים
לו: 'מה, אתה דפוק? לך תשייג לך
חיים'. אבל לא. הוא היה מקצועו".
הפעם האחרונה שבה נתקל
בברורא' 94', הודיעו יואב שעליו
להזoor לזכבא, מכיוון שלא הספיק
לערוך שיחות סיום לשניים

מוחיליו שיזואים לקזונה.

"היהיתי אמרו לסגור שבעת בפניימה, אבל כמשמעותי
שהוא סופסוף יוצא הביתה, נלחמתי בשינויים לצאת
גם, והגעתי עם האוטובוסים האחוריים", נזכר
הרשווענים. "ארוחת ערבית שבת באותו יום הייתה
מחוזה נdry - כולנו היינו בבית. בסיום הארוחה פרט
ויאב על השולחן צלום אוורי של לבנון והציג על
הגורה בה ישב. יואב היה איש של בדיחות שחורות,
אבל בסוף השבוע הזה הוא היה רציני וידיבר על הפחד
של החילים להיפגע בקרב. לא מטיל הם מפחדים, או

הרגשתי שיש דברים שאין לא יודעת", מסבירה דרוור.
"עכשוו אין עושה את כל הדרך אל הגiley עם עצמי,
בדרכם מכונן. אנשים בפלוגה לא יודעים שאין אחות
שכליה, אבל אני לא רואה צורך למלת שלטי חוץ.
מספיק שאין עצמי ידעת מה הבא אותך להטיבה
זהות ולגדריך חזון".

כמו דרוור, גם רס"ן הרשווענים חתר להתגים בדיקות
לאויה יהודה. שבה שירות אליו כמפקד צוות: פלחהין
צנתנים. גצל גדול של החשיבה האדומה עיטר בשנות
נערכו את הקיר שמעל מיטתו, והוא לא הסתיים את
תוכניותיו. "כלום ידעו שאין הולך לפלאה", להיות
קצין", הוא אומר. "לא הנחתתי אף אחד להתבלבב או
לספר לי דבריהם אדרים".

הויריו של הרשווענים לא היו מסוגלים להאמיד
עם המחשבה הזאת. "הם לא אהבו את הרעיון, בלבד
המענה", הוא מסביר. "הם כל הזמן ניסו לדוחות את

הקץ, וכשהגעתי לגיל ג'ינס שכנעו
אותי להמשיך ללימוד ולהוציא
תואר. אני מאד רציתי להתגייס
כבר, אבל החלטתי ללכת לקראת
הוריי וללמוד, כי שבעתיד הם יילמו
לקראתי ויתחמו לי על אישור לשורת
בק Robbins. בגיל 21, עם תואר, כבר עבר
בי הצורך להתגייס לצה"ל. אמא
לא הייתה מוכנה לשמעו על קרבו,
בוודאי שלא על צנחים. היא אמרה
שהיא לא מסתגלת לחותם וואיש
לא ישבנע אותה לעשות זאת. אתה
רוצה לモט אוטו' שאלת אוטו,
'שאקו אונך לאברבנאל כדי שתראה
מה קורה להורים שכליים?'".

הרשווענים לא הסכים לוותר על חלומו. אמו לא
הסכמה לחתת את הסיכון שתאבדר עוד בן. קצינים
בכירות הגיעו לביתה וניסו לשורר בני הצדרדים. "לבסוף",
מספר הרשווענים, "אבי דיבר עם אימי. הוא אמר לה
שתיתן הילד לעשotta את שלו. שכך הם חינכו אותי.
היא השתקנה, אך לא בלב שלם. הגענו לפשרה
שאלך לקרבי, אבל לא ליחידה של אחיו".

הרשווענים התגייס לחיה'ה שונה, אבל גם
דומה לו של אחיו - למגלן. אלא שאחרי האימון

ס"מ"ר איל דרוור זיל

איל דרור זיל
1974-1995

